

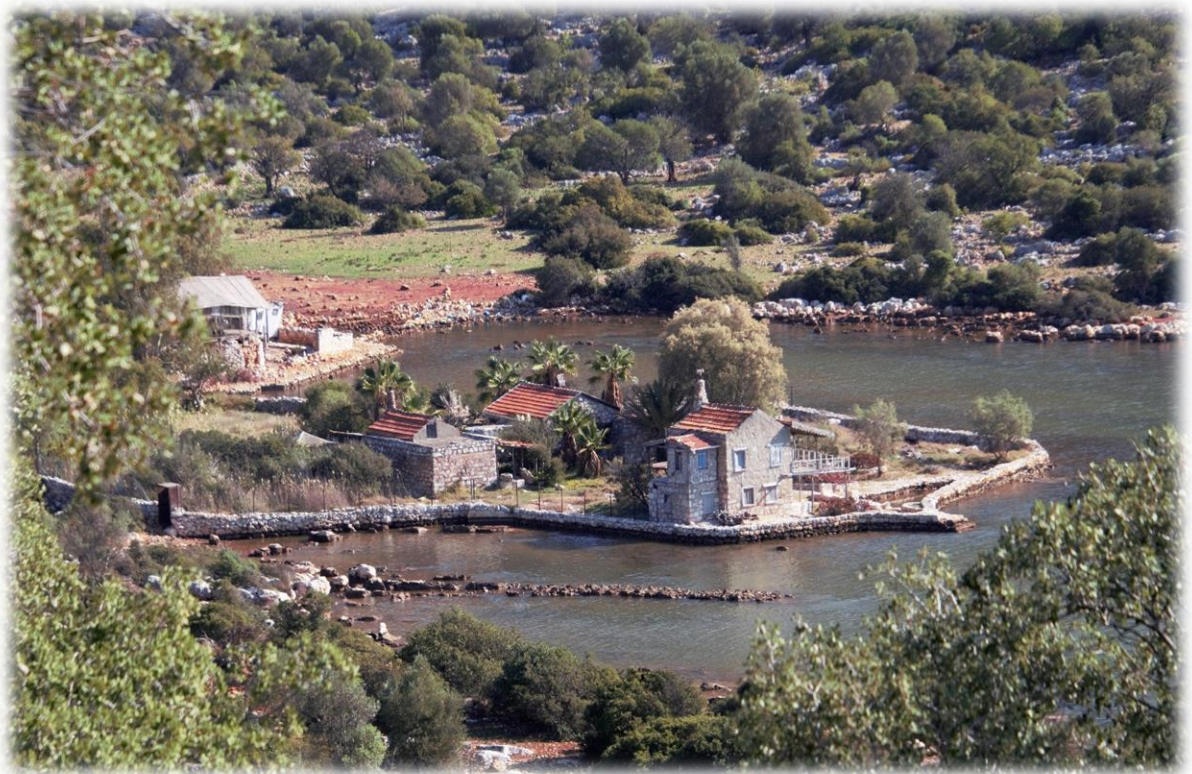

De *Dracunculus Vulgaris* of drakenwortel is een prachtige bloem al wil je hem niet in je tuin hebben. Als de drakenwortel in bloei staat, zoals nu het geval is, dan geeft de bloem gedurende 1 à 4 dagen een sterke geur af. De mannelijke exemplaren zouden de geur

verspreiden van rotte eieren, de vrouwelijke van rotte vis. De drakenwortel geeft die sterke geur af om insecten aan te trekken. De plant eet de insecten niet op maar bestuift ze en zo wordt het stuifmeel tussen de twee geslachten van planten overgebracht.

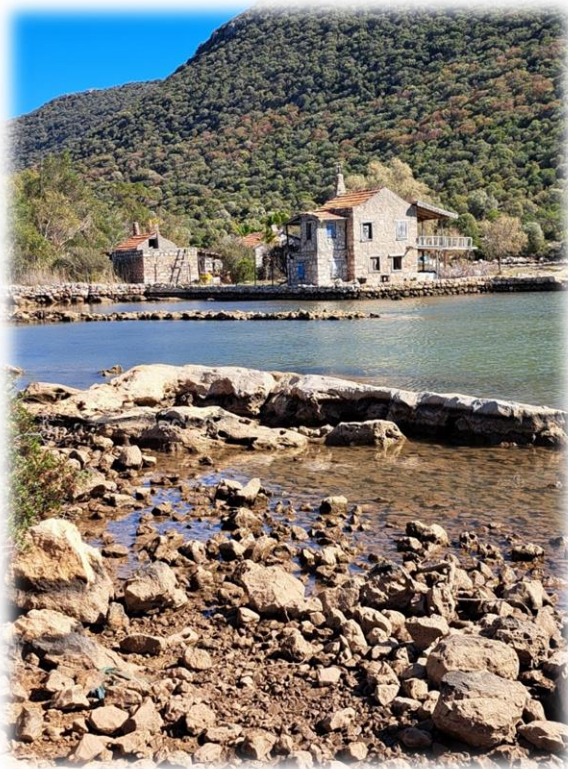
Een schilderachtig huisje op een schiereilandje. Tot twee jaar geleden woonde hier een kunstenaar die schilderde.

Hier zitten ook wel gemzen. Gemzen hebben een geitachtig uiterlijk. Beide geslachten dragen horens, maar die van het mannetje zijn groter dan die van het vrouwtje. De horens

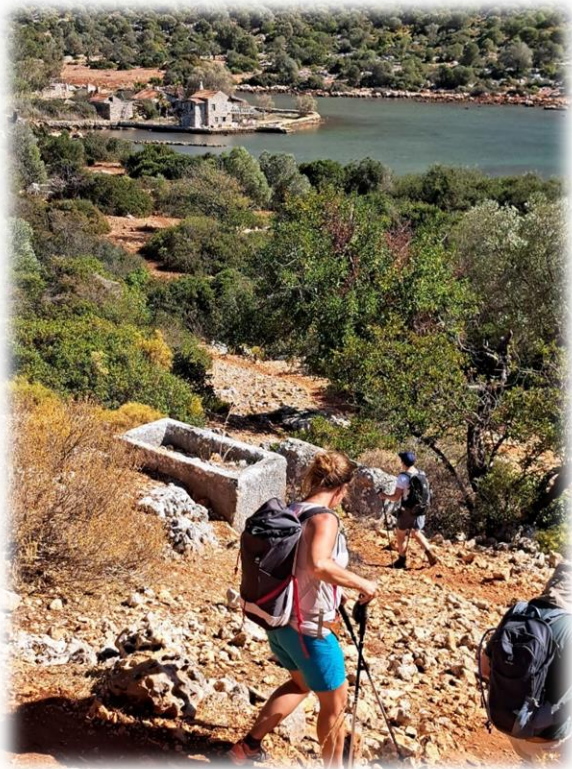
zijn maximaal 32 cm lang. Ze staan recht omhoog maar buigen aan het eind als een haak naar achteren. Mannetjes worden zwaarder dan vrouwtjes.

Een mannetje heeft een lichaamsgewicht van 35 tot 50 kilogram, een vrouwtje tussen de 30 en 40 kilogram. Gemzen eten in de zomer allerlei plantaardig voedsel, als grassen en kruiden,

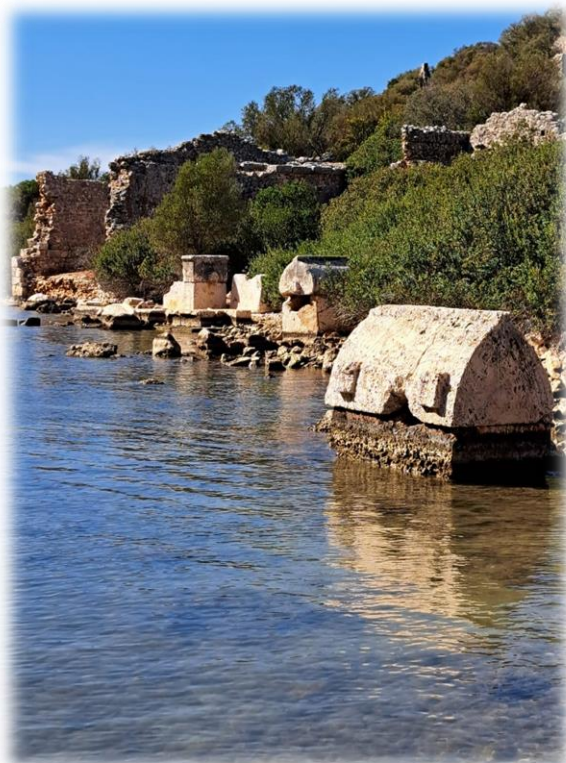
knoppen, naalden, schors en twijgen. In de winter voeden ze zich met mossen en korstmossen. Het zijn dagdieren, die in de middag rusten. Vrouwtjes en hun jongen leven in kuddes, die uit wel honderd dieren kunnen bestaan.

Mannetjes leven voornamelijk solitair, behalve in de bronstijd. De gems kan zo'n tweeëntwintig jaar oud worden in gevangenschap en vijftien tot zeventien jaar in het wild.

Belangrijke natuurlijke vijanden zijn de Lynx en de wolf. Het zijn behendige klimmers, die eenvoudig van rots naar rots springen. In de zomer en de herfst leven ze voornamelijk op alpenweiden rond en boven de boomgrens.

Meestal trekt men de neus op voor het eten van geitenvlees. Evenwel is een stoofpotje van geit best wel lekker als men weet hoe je het dient klaar te maken.

De vijgencactus is een veel voorkomende wilde plant in Turkije. Sommige variëteiten zijn zelfs wintervast. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder. Een goede manier om een cactusvijg te eten

zonder zich te prikken aan de scherpe doorns is de volgende: men prikt de vrucht met een vork op en zet deze op een bord. Vervolgens snijdt men met een scherp mes beide uiteinden af en snijdt haaks hierop de schil door. Vervolgens rolt men met de vork (of met de hand, maar raak de buitenkant van de schil niet aan) het vruchtvlees uit de vrucht.

Deze cactussen dienen als gastheer voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen. De kleurstof karmijn wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Tot

de 19de eeuw werden cactussen dan ook gekweekt voor de karmijn. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

We eindigen onze wandeling in Aperlai en nemen daar een privéboot die onze gids voor ons heeft gereserveerd. Wij zijn er dus de enige gasten.

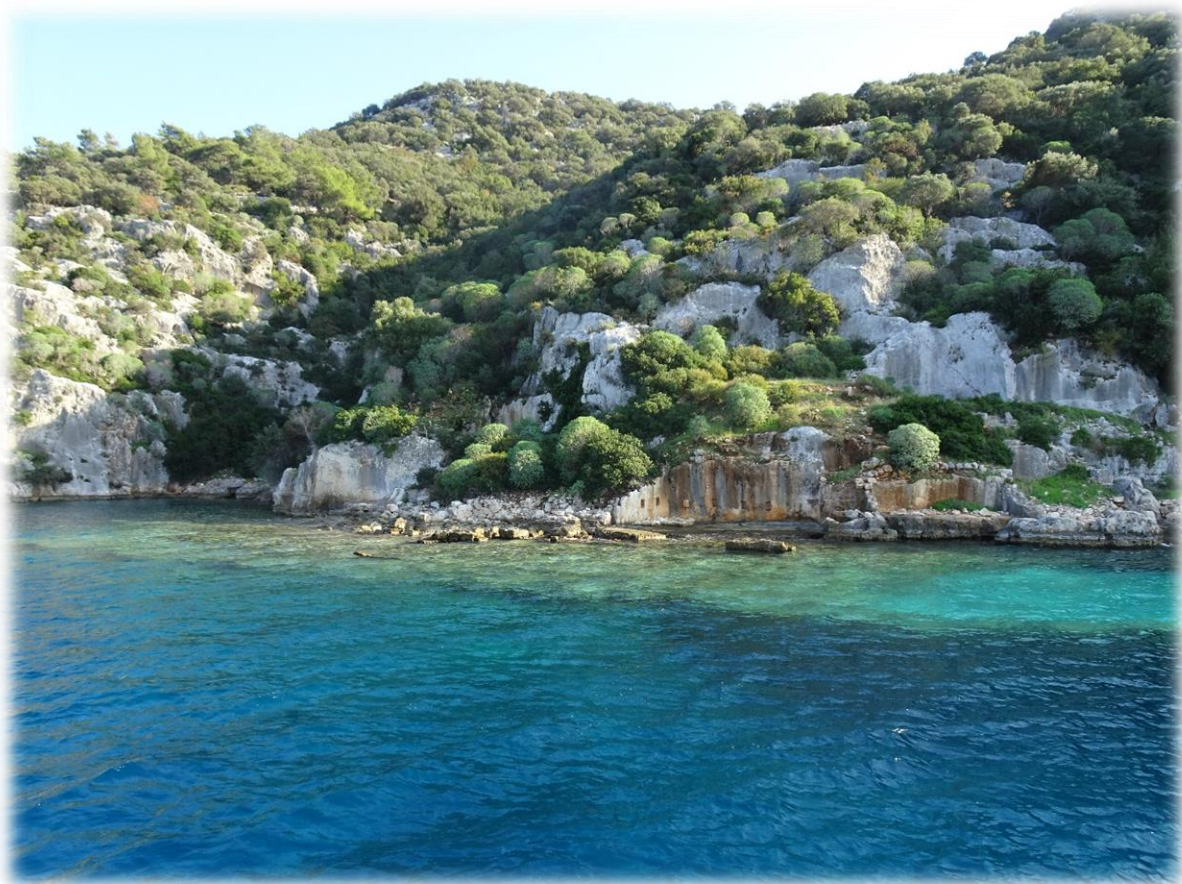
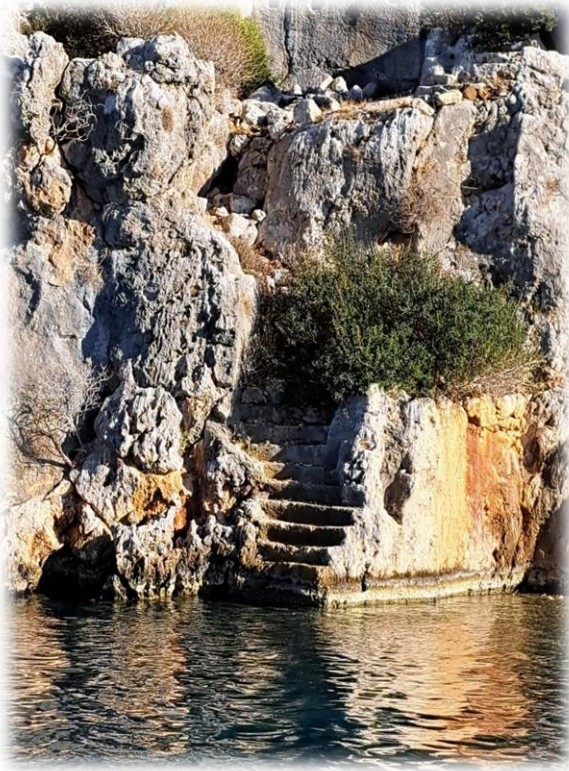
Enkele waterratten nemen een duik in open zee. Het zeewater is in deze tijd van het jaar lekker warm.

We eten op de boot waar we een lekkere maaltijd krijgen.

Door aardbevingen staan er hier een aantal huizen onder water. Hier en daar kunnen we nog restanten zien van huizen.

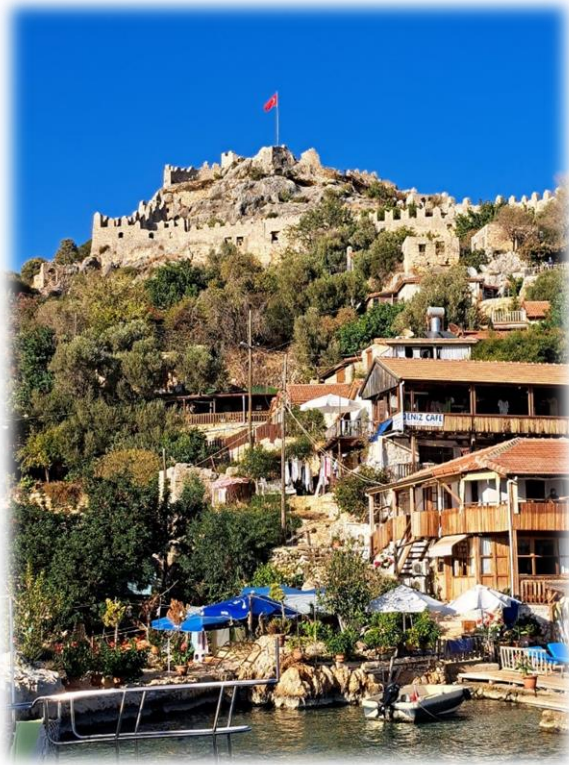

Na het eten brengt de boot ons naar het schiereilandje Simena en bezoeken we er het dorpje Kaleköy dat enkel maar met de boot of te voet te bereiken is.

Het dorpje heeft een kasteelruïne en een moskee. We bezoeken enkel het kasteel.

Een moskee is een gebedshuis binnen de islam. Een moskee kan ook een school zijn, een vergaderplaats, een sociaal centrum of een rechtbank. Moskeeën ontstonden om te worden

gebruikt voor verschillende publieke functies: militaire, politieke, sociale en educatieve. Scholen en bibliotheken waren vaak gekoppeld aan middeleeuwse moskeeën. De moskee fungeerde in vele islamitische landen voor de invoering van het seculier recht ook als Hof van Justitie. Ondanks dat veel sociale, educatieve en politieke functies van de moskee zijn overgenomen door andere instellingen blijft het een centrum met grote invloed.

Omdat het gebied centraal staat kunnen moskeeën sober van opzet zijn, maar vaak zijn het gebouwen met een uitgesproken architectuur. Bij de moskee staan een of meer lange, smalle

torens: de minaretten. Deze verschenen vanaf het einde van de 7e eeuw. Vanaf een minaret roept de mezzin vijf keer per dag op tot het gebed. In Marokkaanse moskeeën speelt het getal 5 een belangrijke rol, vanwege de vijf zuilen van de islam.. Turkse moskeeën zijn traditioneel vaak geënt op de regelmatige achthoek (octagon).

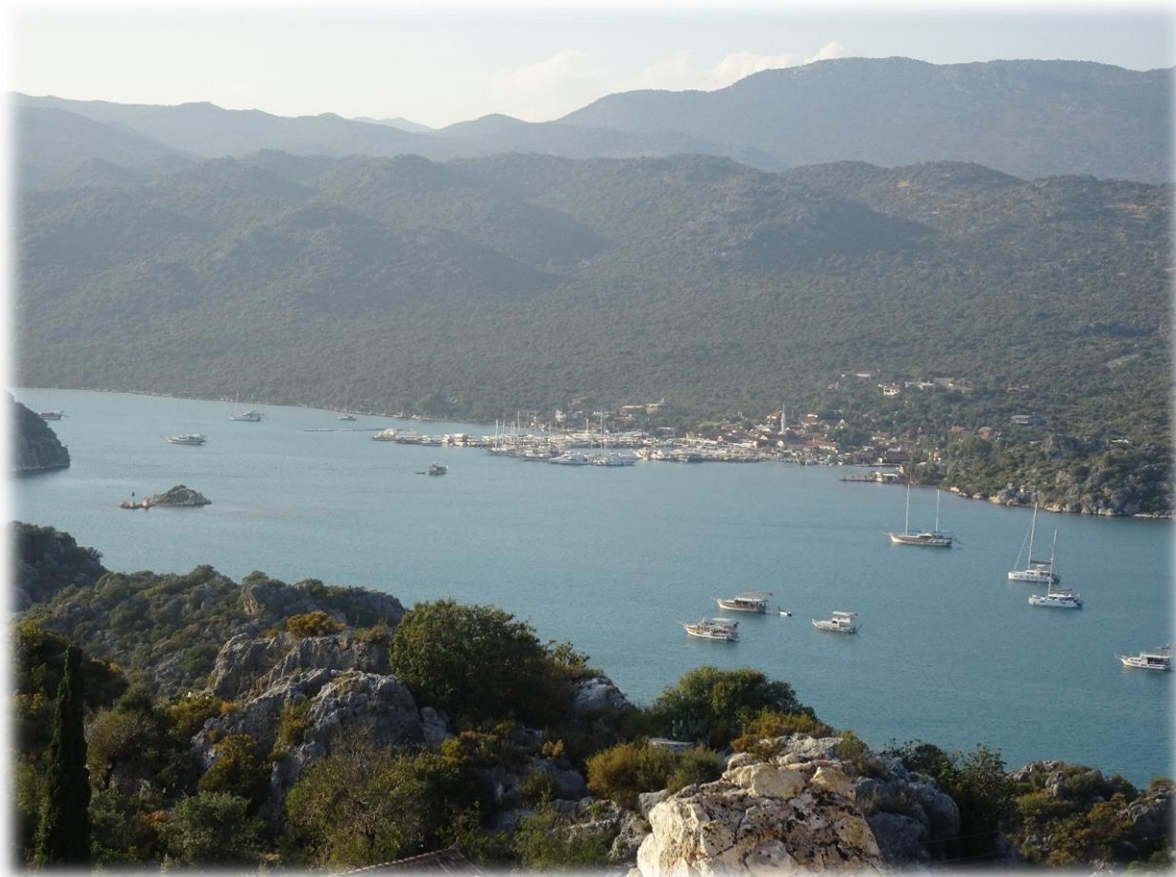

Binnenin de moskee is veel aandacht besteed aan de verlichting; er zijn geen zitbanken, maar men knielt neer op tapijten of matten. Men richt zich bij het bidden in de richting van Mekka.

Een muur in de moskee staat loodrecht op deze gebedsrichting. De mihrab is een nis in deze muur die de gibla aangeeft. Aan de kant van de mihrab kan ook een minbar, een soort preekstoel, zijn. Vanaf de minbar wordt de vrijdagse preek gehouden.

Traditioneel bidden mannen en vrouwen gescheiden van elkaar. Het op vrijdag gezamenlijk in de moskee bidden wordt als een verplichting beschouwd voor moslims.

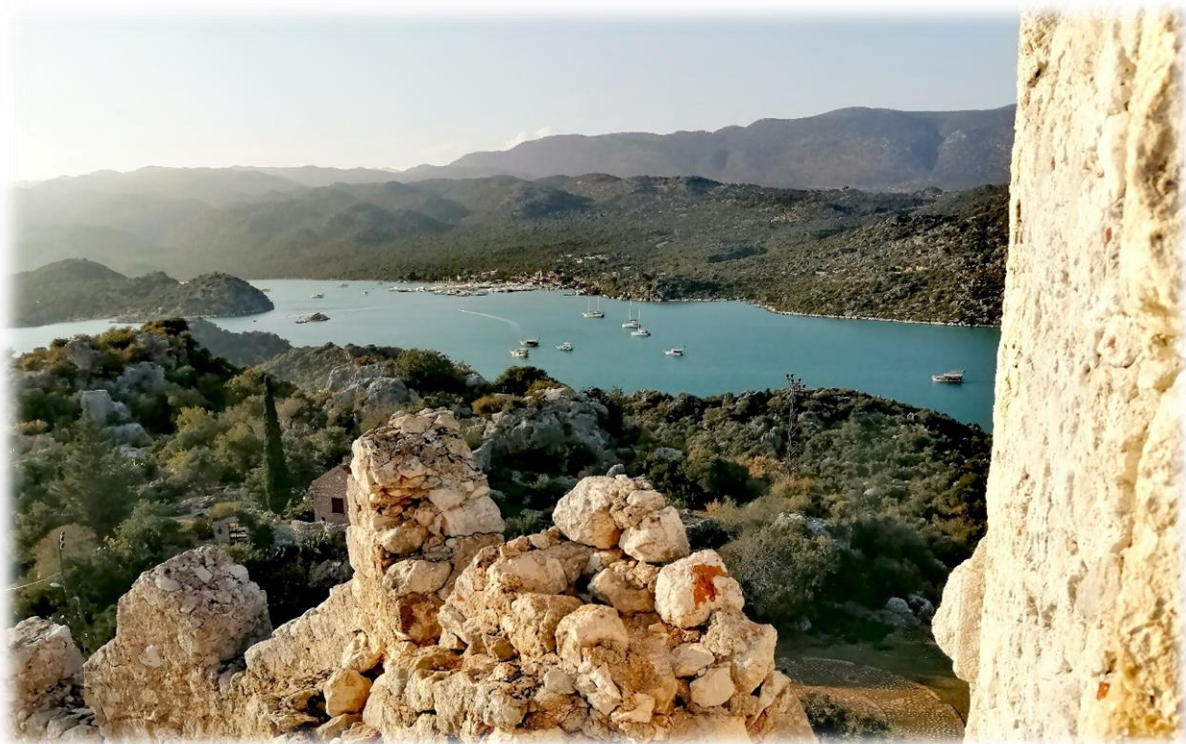

We moeten nog een kleine boottocht maken om tot bij de autobus te geraken.

Een hoopje stenen in de bergen geeft de weg aan en is eigenlijk een soort wegwijzer, vooral zeer doeltreffend als het gesneeuwd heeft en bij mist. Men noemt dit een steenmannetje. Steenmannetjes komen wereldwijd voor. In het verleden zouden reizigers die onherbergzame

gebieden doorkruisten, de gewoonte hebben gehad om onderweg stenen op te rapen en toe te voegen aan het eerstkomende steenmannetje dat ze tegenkwamen. Men loopt van het ene steenmannetje naar het volgende (zichtbare) steenmannetje.

's Avonds gaan we eten in een restaurant met panoramisch uitzicht.

De reis zit er op. De kleine pijnjes en ongemakjes die veroorzaakt zijn door het wandelen zullen spoedig vergeten zijn.

Bedankt allemaal dat jullie erbij waren en voor het drinkgeld. Dat laatste had niet hoeven maar het doet toch wel altijd plezier, een teken dat men de begeleiding heeft gewaardeerd.

Ik hoop jullie allemaal terug te ontmoeten op een van mijn volgende reizen.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden.